

безсиленъ да преживѣе разкритието и предпочелъ да се удави, нежели да бжде изобличенъ въ варварското си потекло.

Най-интимни връзки е поддържалъ Селимински съ връстника си Георги Золотовичъ отъ Калоферъ, съ когото и покъсно той води дружба и преписка, радвайки се и на материалната му подкрепа, като студентъ въ Атина. Золотовичъ (1799—1881) принадлежи отъ 40-тѣ до 70-тѣ години къмъ най-издигнатитѣ просвѣтени български търговци въ Цариградъ, наредъ съ братя Тъпчилещови отъ Копривщица, братя Гешови отъ Карлово, Д. Добровичъ отъ Сливенъ, Р. Мавридовъ отъ Шуменъ и др. Той, който учи най-напредъ при прочутия Райно Поповичъ въ Котелъ, а после въ Кидония, забѣгва следъ разтуряне на училището въ Италия, заедно съ Селимински, после се връща въ Цариградъ и Одеса, за да се установи окончателно въ турската столица като търговецъ съ жито и колониалъ. Човѣкъ съ бистъръ умъ и здрава мисълъ, той се проявява особено въ борбата по черковния въпросъ и като щедъръ дарителъ за учебното и читалищното дѣло. Селимински има голѣми симпатии къмъ самосъздалия се свой другаръ, и то не само защото го свързватъ съ него далечни общи спомени и страдания, но и защото очевидно тѣ иматъ сжщия строй на ума, сжщия трезвенъ мирогледъ, сжщитѣ понятия за дългъ и честь. По силата на тази вътрешна хармония, на еднаквитѣ национални и хуманни влѣчения, между тѣхъ се поддържа години наредъ крайно интересна за историята ни преписка, въ която ясно се очертаватъ и характеритѣ имъ и мненията имъ по голѣмитѣ въпроси на българското възраждане. Селимински, затворенъ духъ, само по изключение способенъ на довѣрчиво разкриване, признава веднажъ, въ 1844 г., отъ Атина: „Азъ те обичамъ още отначало, когато бѣхме ученици и преживѣхме скитанията въ възстанието (1821); каквото можахъ да ти помогна, не отказахъ нищо; и свръхъ всичко ти разкрихъ тайнитѣ на душата си, които никому другиму не съмъ довѣрявалъ“. Тъкмо въ името на такова задушевно другарство Селимински има смѣлостта да се обърне къмъ Золотовича за материална помощъ въ годинитѣ, когато следва медицина въ Атина и е загубилъ всичкитѣ си сръдства. И презъ този важенъ периодъ (1842—1844) той сподѣля писменно съ него всичкитѣ си идеи и надежди, всичкитѣ си възторзи и съмнения — било по възпитанието на българската младежъ,